

La nit que Cap Roig va ser Capo Rosso

Sergio Dalma amenitza el seu concert amb cançons italianes

Sergio Dalma en plena actuació, després es va treure la jaqueta i va quedar de blanc impolut.

La presentació del seu nou treball, "Cadore 33", va servir al cantant italià nascut a Sabadell per interpretar també algunes de les cançons més famoses de la música transalpina, i van ser aquestes les que van despertar més entusiasme entre el públic d'aquesta nit

ALBERT SOLER CALELLA DE PALA FRUGELL

Sergio Dalma té la tenacitat d'un rumiant. Tot i néixer a Sabadell sota el nom de Josep Capdevila ell sabia que era italià. Només faltava convèncer la resta del món. Qüestió de temps. Es va canviar el nom, el pentinat i la manera de vestir. Res. Va adoptar el to d'alguns cantants italians, que és el d'un cotxe que circula eternament en primera. Va passar pel seu costat el rock, va passar el punk, va passar el pop i va passar el folk-rock català. I ell, sense canviar a segona. Res. Menjava pizza, movia les mans en parlar, es feia tifossi de la Sampdoria, elogiava el neorealisme i deia ciao bella a tota senyora, viva o morta, que estigués a menys de deu metres a la rodona. Ni així. Per Déu, si només li faltava tenir un fill i posar-li Garibaldi! Però ha persistit: d'aquesta nit va pujar a l'escenari de Cap Roig per delectar el públic amb *Jardín prohibido*, *El mundo*, *Yo no te pido la luna*, *Bella sin alma*, *Te amo*, *Gloria*, i per descomptat, *Yo soy un italiano*. I avall que fa baixada. Un tancava els ulls i li semblava estar de nou a la festa del barri de Sant Narcís, escoltant l'orquestra Montecarlo.

Dalma va fer d'Umberto Tozzi, de Sandro Giacobbe, de Richard Cocciante, de Toto Cotugno, i de qui calgués. Amb molta qualitat tant pel que fa a la veu com al domini de l'escenari, exceptuant la versió de *Yo no te pido la luna*, molt lluny de Daniela Romo i no diguem de l'original Fiordaliso.

El de menys és que la presència de Sergio Dalma a Cap Roig fos per presentar el darrer treball -de títol italià i gravat a Milà- *Cadore 33*, perquè aviat es veure que el que feia disfrutar els espectadors eren les cançons italianes. O sigui, les que no ha compost ell. Va tenir el bon criteri d'intercalar unes i altres, i així les senyores descansaven quan en sonava una de *Cadore 33*, ja que eren elles les que més ballaven, en el benentès que per ball s'ha d'entendre aixecar-se del seient, elevar els braços i moure's de costat a costat. Aquest moviment com de ser víctima d'un atracament en un vaixell mentre hi ha maregassa de força 2 pot semblar ridícul. I efectivament ho és, però té els avantatges de desenvolupar el deltoide i d'obligar a ballar fins al més reticent, ja que quedar-se quiet equival a rebre trompades per babord i estribord. En dono fe.

Com és tradicional a Cap Roig, abundaven els homes amb camisa arremangada fins mig avantbraç i jersei a l'esquena nuat al pit per les mànigues -alguns completaven el pack amb bermudes- i les senyores de cabellera llarga, rossa i ondulant al ritme de la música, bronzejat perfecte i depilació brasilera, aquesta només intuïda. S'hi barrejaven parelles d'edat provecta de les quals és difícil saber què buscaven en un concert de Sergio Dalma, com no fos que els haguessin arribat veus que entre el repertori inclouria *El Mundo*, de Jimmy Fontana, com així va ser.

Ha quedat dit que el que més interessava el respectable eren les cançons italianes. Amb una excepció estratègicament col·locada a mig concert: *Bailar pegados*, tema amb què Sergio Dalma va participar a Eurovisió, contra tot pronòstic representant Espanya i no Itàlia. Personalment em va ser útil in comptables ocasions en la joventut, quan la infortunada i ocasional parella de ball, amb la cara morada i dificultats per respirar, pugnava

per desfer-se de la meua abraçada de l'ós:

-Pst, guapa, no sents en Dalma, que diu que hem de ballar enganxats com els dofins i el mar i no sé què més?-
deia jo augmentant la pressió dues atmosferes.

-Gffff- responien sempre elles amorosament en el que jo interpretava com a afirmació.

Però tornem al concert. L'actuació va començar amb un ensurt: el cantant mostrava un preocupant moviment semiepilèptic en una cama, simptomatologia que tant podia obeir a un simple tic nerviós com a un Parkinson en estat embrionari, no hem d'oblidar que està a punt de complir cinquanta anys. Afortunadament va ser una falsa alarma i el públic, visiblement alleujat, va comprovar que Dalma estava ballant. Aquesta primera coreografia va ser substituïda més endavant per nous moviments amb braços i cames que en res no la van millorar però van tenir l'efecte de recordar al públic que a partir de certa edat millor no ballar. Jo mateix, quan vaig a les discoteques no em moc de la barra.

Destacable és també que ja no li tiren sostenidors a l'escenari. En lloc d'això, munions de gent de totes les edats i sexe s'hi acosten en processó amb l'únic objectiu que Sergio Dalma els toqui la mà, qui sap si amb l'esperança que els curi la pròstata o els ulls de poll. Dalma anava vestit de blanc i els papes quasi sempre han sigut italians, així que la confusió és comprensible. I l'escena, emotiva al cent per cent.

Abans de finalitzar, el cantant transalpí de Sabadell va aportar dues innovacions al món de la cançó: per remarcar l'emotivitat i transcendència d'una peça la va cantar assegut a un tamboret i mirant a terra, mentre que per posar èmfasi a l'alegria i èxtasi d'una altra va tocar la guitarra invisible al costat del guitarra autèntic.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2014/08/16/nit-que-cap-roig-capo/683391.html?utm_source=rss